

הלהבות

סיפור קרב הלילה של חניון האמכ"סים* בששת הימים

הציגות המצתית וסופות החול של מדבר סיני מוכיחו זה מכבר את אותותיו של אחד מקרים השורין הנעים שבמלחמות צה"ל. זהו סיפור על אומץ לב ועל מנהיגות במצפה בתנאי לחימה בלתי אפשריים, על מעשי מופת גם על מחדרים. זהו סיפור שראוי לשמש נר לרגלו של כל שריוןאי, בין אם היה איש אמכ"ס לפני 40 שנה או לוחם מרכבה 4 בימינו אלה.

כתב ואייר סא"ל (מיל') יעקב שילה

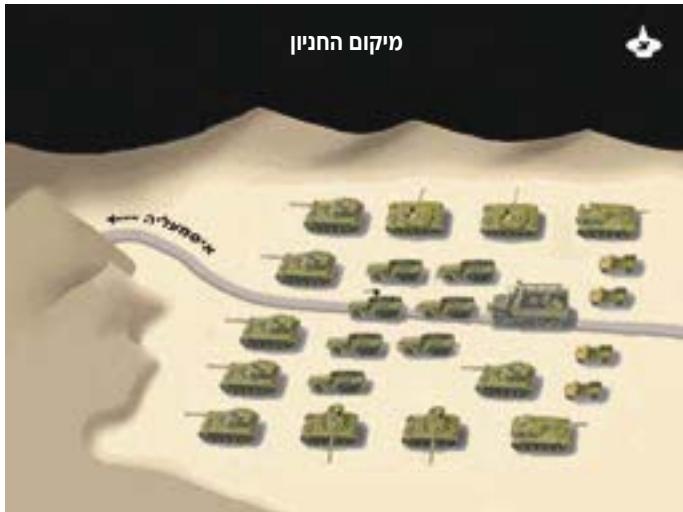
הגדור איןנו במצבתו המלאה. שתי פלוגות טנקים נלקחו ממנה עוד בתחילת המלחמה והועברו לגזרות אחרות. נשארנו עם פלוגה ג' ("גורן") של דס"ן אמנון מרוטן ועוד מחלקה מפלוגה צ'. כל השאר הסתכם בשני זחל"מים דגם ד' (גושאי מרגמות 120), זחל"ם חבלה עמוס מוקשים ו"פוגזים" (גריקנים ממולאים דלק ומחברים למנגנון פיצוץ, בעלי יומרה אנטיטנקית), זחל"ם קש"א (קצין קישור ארטילרי), זחל"ם מבערים, זחל"ם מודיעין מציד במכשור קשר אס-אס-בי, 4 ג'יפים של פלוגת הסיור ומשאית ציוד.

נטלי חיל באותו קרב כסמל מחלוקת ואט סיפור המעשה אני מביא מנקודת מבט אישית. יחד עם זאת נזערתי בתיאורים וציוטים מפיהם של חברים לשחק ואלה תרמו רבota להשלמת התמונה. צומת ביר-גנפה, 7 ביוני 1967. חטיבה 7 ו-60 משלימות את סיורו ה"מליז". גדור האמכ"סים* שלנו, גדור 19 (מחטיבת 60 מילואים) בפיקודו של סא"ל זאב איתן (וילר) חונה ליד הצומת. שלושת הימים האחרונים עברו علينا ללא קרב של ממש. עיקר הלחימה נעשתה על ידי טנקי השוט והמנג של חטיבה 7, בעוד חטיבה 60 שלנו עסקה באיגפים ובטיהור מתחמים שנשטו כבר קודם לכן.

טיהור מתחמי ביר-גנפה

* אמכ"סים – כינוי (וכיתוב) שהיה בצה"ל לטנק AMX-13 הצרפתים הקלים (משקל 14.5 טון) ומהיריהם ובעלי השריון הדק, שהיו חמושים בתותחי 75 מ"מ, ששירתו בצה"ל החל ממלחמת סיני (1956) ועד שיצאו מהשירות לאחר מלחמת ששת הימים. (כיום הניתוב הנכון הוא: אי-אמ"ק-13.).

בדיעבד קשה היה למצוא מקום גរוע יותר לחניוןليلה. גם אופן הצבת הקלים יתגלה מאוחר יותר כקריטי, בגלל הדיונות מסביב שאין מאפשרות תמרון מינימלי. החניון הוא גוש חול"ם צפוף, ערוך בשלושה טורים, כשהאמצעי ביניהם מונח על הכביש עצמו. מחלקות הטנקים סגורות בצורת "ח" – שתים בחזית והשאר באגפים. החלקו האחורי של החניון מוצבם הג'יפים של הסיוור וביניהם חסימה קרקעית של החומר"ש עם מקלע 0.3.

נכנים לשגרת חניון. האוירה במפקדת הגדר רגעה, כמעט פסטורלית, מחרפת אפיו שאנונות מה. המלחמה כאילו נגמרה ואך אחד לא מצפה להתרחשויות דרמטיות. למרות זאת מ"פ הטנקים אינו מותור על תרגולות חניון במצב מלחמה ודואג שככל טנק יימצא איש צוות עיר בצריח. צוותי החול"ם, לעומת זאת, מתחנכים בשקי השינה שלהם לצדי הכלים, בלבד מחוליות החסימה ועד כמה קצינים ממש"קם – הכל שוקעים בתודעה. השעתיים הבאות עוברות בשלווה מוחלטת. המ"פ אמןו, שאנו שקט, מאייך צוותים המונמנמים לטפל בנשך שצבר אבק בשבועות האחרונות.

בסביבות השעה 21:00 ניכנס לרשות הפלוגתית טנק 2א' שננו, שבגלל תקלה מכנית הושאר עם הוצאות כ-2 ק"מ מאחור. המט"ק הנרעש מודיע שהוא מותקף על ידי חי"ר מצרי שכראה חומדים את מי המשתייה שלו. הוצאות הבודד מנהל חילופי אש עם המצרים בעוד המונע שלהם מושבת. הם מסוגלים לצד את הצריח ידנית בלבד ותחמושתם אזהרת ב מהירות.

מצב הטנקים והחול"מים שפיר. האמכ"ס-13 הוא טנק שתוכנן לאקלים אירופי. הוא עדין ורғיש לאבק ומצריך טיפול תמייד במערכות הטעינה האוטומטית, בנתק, במצבם ובמסני המגווע. עד עתה עשו הוצאות עבודה יפה, והראיה – עברנו שטחי דיונות קשים, מאזור ההתקנסות ליד קיבוץ אורם ועד הולם.

בשעה 15:00 ניתנת הפוקדה.

המה"ט, אל"ם מנחם אבירם (מִן), מורה למג"ד: "רוֹץ לְתַעַלה, הַצִּיר פָּטוּחַ!". המג"ד מארון את הרכה בשדרת מסע, עולים על כביש ביר-גנופה איסמעליה ופתחים בדרכה מערבה. ההתקבות גדולות. סוף סוף ג'יב של מש. אנחנו מאייצים את הטנקים כאילו היו סוסי מרוץ ושועטים בהירות של 70 קמ"ש בין שירותות מיפויות, משאיות חרוכות וטנקים נטושים – תוצאות טיפולו של חיל האויר. המרוץ עכשו הוא נגד השუון. המשמש לשקו ורוצים להרוויח את רגעי האור האחוריים. חילילים מצריים מוצבאים פה ושם, בין הדיוונות, ואני מרחיקים אותם בצרות קצרים של מקלע 0.3 ו"עווזים".

פתאום קריאה בקשר: "מטוסי אויב!" אינסטינקטיבית אנו "שוררים" לצידי הכביש. שני מטוסי מיג-17 הולפים נמוֹן נמוֹן, תוך התעלמות מוחלטת מאיינו, ונעלמים מעבר לאופק כשמירא' בודד שלנו מזובב בהם. בKİLOWATER ה-17, מערבית לביר-גנופה, יורד עליינו הלילה. עוצרים.

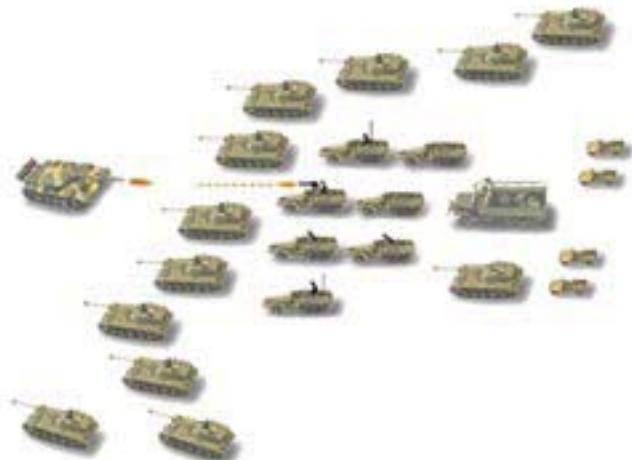

הракק מאחור, לאחר שלושה ימי לחימה מתשים, מהתארגנת "אוודת הפלדה" בפיקודו של אלף ישראל טל (טליק) למנוחה והצידות. אג"ם החטיבה מדוחה לנו על ריכוז טנקים מצריים מערבית לתעללה, אבל אלה, לדבריו, "במגמת נסיגה ואתם לא צריכם להיות מודדים מהם". המג"ד מודיע על כניסה לחניוןليلה. גדור 19 הוא הכוח הישראלי היחיד, ביצור ביר-גנופה איסמעליה, שחוץ בין האוגדה של טליק והכוחות המצריים שעבר לתעללה.

השטח שנבחר למקומות חניון אינו תואם את תורת חיל השירות. המג"ד מחייב להציבו על היצור ממש. במקומות זה הכביש עולה במדרון מתון מעורבה ולאחר 200 מ' הוא מתקעקל שמאלה ונעלם בין שתי דיוונות גבוהות. משמאלה וממיהן מתרומות עוד דיוונות שמסתרות את הנעשה באגפים, והאזור הנכפה כראוי הוא דוקא לעברו האחורי של החניון – לכיוון ביר-גנופה.

הגיינום נפתח. זוג אורות מופיע 200 מטר לפנים, בעיקול הכביש, וגע ב מהירות ובחלטיות כלפיו. בעקבותיו אורות נוספים. נראה אין מבחינים בריכוז הרכבים שלו. צורו נותבים של 0.5 פורץ מהחול"ם הקדמי. זה הקש"א. הנותבים פוגעים בין שני פנסי הרוב השועט וניתזים לכל עבר. הרכב, שעדיין לא מזזה, ממשיך כאלו כלום.

坦ク בתנועה יורה פגז לתוך החניון

שנייה של דממה ואז הבק מסנוור. לשון אש והתפוצצות אדרה בחיזתו של חול"ם החבלה של הגודז. להבה בהירה פורצת ממש ובעקבותיה זו של זיקוקים מועף השמיימה, מלאה בפיצוצים מחרישים אוזניים. המוקשים וה"פוגזים" שמאוחסנים בבטן הזחל"ם מתפוצצים כשהם קורעים את הזחל"ם לזרם.

התפוצצות אדרה בתוך גוש הזחל"מים

זה טנק! אין עוד ספק. הזחל"ם של הקש"א דומם. נראה ניגע גם הוא. חיילים מבוהלים, חללים אחוי להבות, מותווים בין הזחל"מים, ממחפשים להימלט מה האש הנוראית.

"רכבך אחורה!" – שואג אמנון מזחל"ם הפיקוד שלו, מנסה להתגבר בקולו על רעם התפוצצויות. מחלקה 1 של סגן בני גורן, זו שפרסה בחזית החניון, פותחת בירי תותחים מהיר לעבר הטנק המצרי הקרוב ואל אלה שבעקבונו. זה הקרוב נעצר במקומו אבל לא נדלק. נותבים גדולים ניתזים ממנו. הוא לא נחרד! מרכז החניון אפוף כבר אש ועשן. הלהבות מתורמות כבר לגובה של כ-15 מ' ורין מצלות את הזחל"מים הצפופים בזה אחר זה.

אמנון המ"פ מחליט לצאת בעצמו, עם הזחל"ם שלו, לחוץ את 2א'. הוא משאיר את הפלוגה בידי הסמ"פ, לוקח אליו טק ודוחר לשם מלוא מהירות. מקץ חצי שעה כולם חזרוים בראים ושלמים לאחר שהפיצו את המצרים באמצעות כמה כדורי נפי"ץ ומטען מקליעים. הם גוררים עימם את הטנק הפוגע לתוך החניון שכזוותו נראה נולד מחדש.

לקראת חצאת נקלתת התרעה מהחטיבה על רכב חדש שנדרה נושא ב מהירות מערבה לכיוון שלן, באורות מלאים. החסימה בחלקו האחורי של החניון נדרכת. ואם, רכב בודד שועט ב מהירות לעברנו ואני מבחין כנואה בחניון. צריך אווך לעברו בולם אותו במקומם ולעיננו מותגלה משאית "זיל" חדשה בחילילים מצרים מבוהלים. כיוון שלא היינו ערוכים לטפל בשביים, פרקנו אותם מנשך ושלחנו אותם ורגלית מערבה, לא לפני שצודו בהם. את המשאית צרפנו לחילוט הרס"ב.

בשלosh לפנות בוקר של יום 9 ביולי, שוב מופר השקט. עדין חושך גמור. מכיוון מערב נשמע רעש עמוק, שהולך ומתעצם. אלה מאייתנו שלמלכת חילילה נמנעו משינה, מנסים לסוגו את הקולות. מט"ק אחד אפילו מצמיד אוזן לבביש... המ"פ מורה להעיר מייד את כל החוטאים, אבל רובם כבר יושבים בתאייהם שבטנקים. הח"ר נרים, לעומת זאת, ממשיכים לישון בתוך שקי השינה שלהם. איש במקדמת הגడוד איינו טורח להעירם. הרעש גובר. אנחנו מזווים עתה בברור, רעם מנועים וشكשוק שדרשאות. טנקים! חרבנה טנקים! אמןון המ"פ חסר מנוחה. הוא מורה למ"מיים להיכנס להאזור ולודוא שכל הוצאותם בתאייהם. ואז קוררים שני דברים בו זמן: משאית נספת, מלאה מצרים, פורצת מאחור לתוך החניון, ובعود החסימה מתעתקת איתם – מתגלית הילת אור מעובדת לנג, מאחורי עיקול הדרק, בכיוון איסמעליה. אמןון מחליט מיד. בפקודה נרוצת הווא קראא"ל"תחנות וו"ן" להתפרנס בחזית. אנו מתנייעים ומתחילה לתרמן עצמוני קדימה במגבלות שמצוות לנו הדיניות הଘובות באגפים. פרץ אש מאחור מלמדנו שאין יותר התלבשות בעניין המשאית המצרית. בניגוד למכרה הקודם, אי אפשר היה להימנע מחיסלה, על אנשי החמושים, כשממול מסתמנת היתקלות ודאית.

הטנקים באגפים נעים ליישר קו בחזית

זהו קולו העמוק והשלו להפליא של המ"פ אמנון. אני מhapus אותו ו מבחין בזחל"ם שלו, קרוב מאוד לגוש הזחל"מים הבוער. הוא נראה על רקע האש, יושב על מכשיר הקשר כשלג גוף העליון בולוט מעל דופן הזחל"ם וממנה את הקרב כאילו היה זה מטווח חיש"ן בצללים. הוא מחלק גזרות, מצין מטרות ו... נונן ציונים לתותחנים.

המ"פ אמנון – מנהיגות סוחפת

המ"פ אמנון מרתוון

מחלקה 3, שניני סמל המחלקה שלה, מוארת כבאור יום. אנחנו מתיישרים עם מחלקה 1 ומנסים לאטר מטרות לפי הבזקי התותחים של הטנקים המצריים השוריים בחשיכה. את שאר המחלקות אין ראה מכאן, כי הן נמצאות מה עבר השני של המדרה הענקית, אבל לפה פורצת צללית עוגלת צריח לתוכני מבין שחן פעילות. לפטע פורצת צללית עוגלת צריח לתוכני מגל האור ו"שוברט" חזק לעברנו. ט"י 55! קזו המ"מ, שנמצא מימיini, יורה בו מיד "מן המתן". הטווח 30 מטר! הבהיר בחתימת הצרייה ו... נתן. הח"ש אינו חורף! המצרי מצודד אל הטנק שירה בו.

אני נמצא בזווית טוביה אליו. "ח"ש, אש!". דרורי התותחן יורה מיד. הבהיר, פגעה ושוב נתן! נשימתי נעתתקת. זהה לא ציפינו. לפני המלחמה הבטיחו לנו מומחים למיניהם שהח"ש של תותח ה-75 מ"מ חודר כל טנק בזירה בטווח של 800 מ'... אבל אין זמן למחבות. אני טוען ב מהירותו שייא ח"ש נוסף (באמכ"ס שלושה אנשי צוות ומהפקד הוא גם הטען), פוקד "ח"ש, טוון, אש! ודרורי משחרר פגוי היישר אל מרכז הצרייה של המצרי. נתן! שוב אני פוקד: "ח"ש, אש!". אין ירי. אני נכנס פנימה כדי לאט את התקלה. דורך את הסדן, שולף את הפגוי מחצית הדרכ ודווח שוב פנימה. הסדן ננעל. "אש!..." אבל כלום.

ח"ש של האמכ"ס אינו חודר את הטי-55

אני מוציא את הראש רק כדי לראות את הלוע השחור של הטי-55 נוע בנהרצות לעברנו. אני שואג: "מקביל אש!", ודרורי שוטף את הטנק המצרי בצרור שאינו נגמר ומתיז מרינו ניצוצות לכל עבר.

ואז קורא הלא יאומן: מדפי הטי-55 נפתחים, הוצאות מזוק החוצה ונעלם אל מחוץ למעגל האוור. אני נושם עכשו לרווחה ומנסה לתקן שוב את התותחה. התקלה חמורה מדי ואני מומר. אני מתבונן סיביבי. ז��ו שמיימני יורה אל מטרה כלשהי בחשיכה. גם אני מנסה להזות מטרות ומזוי את הטנק בזיגזגים כדי להקשות על תותחני האויב לפגוע בו. אני מhapus מטרות אבל קשה למצוא. המצריים מנצלים היטב את חסות החשיכה, בעוד אנו מושרים למורי באור המדרה ובמגבלות השיטה שאינן אפשרות לנו שיפור עמדות. אנחנו מנסים לאט מטרות לפי הבהיר הירוי שלהם ולירוט לעברם. בלית ברירה אני מפעיל את ה"מקביל" בלבד.

"תחנות גורן, ירי נפייע, אני חזר, ירי נפייע, סופי!"

بعدם. הם היו חותכים אל הכביש ורצים חופשי לעבר האוגדה המותשת בבירג'גפונ.

20 ק"מ מאוחר, על פסגת ג'בל חותמייה, צפו בחזיזון טליק וחבורת הפיקוד שלו. בשיחה עם אמןון מרטון, בשוק הקרבנות, אמר טליק את הדברים הבאים:

"עם הדיווח הראשון על ההתקלות, עליתי עם המטו שלי על ג'בל חותמייה וצפיתי במשקפת על המתרחש. ראיתי את הילת המדרה ומילוטי להבחן בנתים הנותבים שעפו שם. הבנתי מיד שהאמכ"ס לא חדר את הטי-55, מפני שהוא נושא כזה [שבו עמד טליק], אם אתה רואה ונוטב זה יכול להיות רק של תותח טנק, לא של נשק קל. כשקיבلت את הדיווחים מהשתת הצעתי למסקנה שהגדוד מחולס והחלטתי לארגן את האוגדה למגננה. לא ציפיתי לקרב גבורה והקרבה כזו. לא האמנתי שבנתנים כה נחותים יציחו תריסר אמכ"סים לבולם, משך שעתיים, מתקפה של חטיבת מצרים מושעית, שמצוידת במיטב הנשק הסובייטי".

ביןתיים כבר נמשך הקרב כ-40 דקות. התהומות אוזלו. 36 פגימות לטנק זה לא הרבה. יורים רק אש מבוקרת ומשתדלים לתמוך את הטנקים ימינה ושמאליה – תחליף לעמדות אש שלא קיימות. בקשות המג"ד לעזרה נענוות בהבנה, אבל שום דבר לא קורה. מהארטילריה אין לצפות לדגולות – היא מוחוץ לטוחה. מדור השרומים של החטיבה נתנו כנראה בעיות משלו, אחרת קשה להבין מה מעכב אותם, הרי אפילו שרמן עשה על הכביש 17 ק"מ בחצי שעה; ומה מעכב את השוטרים והמגנים של חטיבת 7 – מיטב הטנקים של צה"ל?

חיל האוויר מזעק אבל איינו מופעל. גם הסיבהiae התערבותו אינה ברורה. בלבד מהלהבות האדיירות שעלו מן החניון, האзор כלו, ברדיוס של עשרות קילומטרים חשוך לגמרי ולא סביר שביעות זיהוי מונעות תקיפה. כל מה שצורך זה להטיל נורם מערבית לחניון הבוער ולרדת שם על כל מה שנע. בסביבות השעה 04:00 פוקד המג"ד "לשפר לאחרור" מגמהacha. אמןון מшиб שאנו שולטים במצב ועדיף להישאר במקומו. המג"ד משתכנע והפלוגה ממשיכה למנוע מהמצדים כל יכולת התקדמות לעבר האוגדה שבעורו.

ביןתיים עוד טנקים שלנו נפצעים. הטנק של מ"מ 1 חוטף פגיעה ישירה בצריה. התותחן נהרג. המפקד, סגן בני גורן, מועף החוצה ומדדה ברגליים שכורות לעבר זחל"ם המג"ד. הנהג לוקה בהלם ונעלם בין הדיונות (כעבור יומיים יימצא מוטושטש כמעט לגמרי ושלם).

T-55	AMX-13
משקל קרבי - 36 טון	משקל קרבי - 14 טון
שריון חזית - 80 מ"מ	שריון חזית - 250 מ"מ
מנוע - דיזל 520 כ"ס	מנוע - בenz 250 כ"ס
תותח - 100 מ"מ	תותח - 55 מ"מ
గזדים - חיש וגפיין (42)	గזדים - חיש וגפיין (32)
מקלעים - נ"מ, מקביל, תרבה	מקלעים - נ"מ, מקביל, 6.2
צנות - 4	צנות - 3
ראיית לילה - אינפרא אדום	ראיית לילה - אינפרא אדום
מהירות - 50 קמ"ש	מהירות - 50 קמ"ש

בחודש נובמבר רבתה רובר על עצמותו של מיקרופון המפקד, ואין זו הגזמה. בשתתפות הח"ש שלך אנה חודרת טי-55 מרחק 30 מטר, יכולים לקרות שני דברים: או שאתה מkapל את הזנב ובורח או שאתה מושך ללחם עם מה שיש לך. במקרה שלנו, מבלי להפחית מושך לבם של צוותי הטנקים, ה"מה שיש לך" היה המ"פ. אני מושוכע שפוגה ג' נתנה את הנשמה" בעיר בחרואתו של אמןון. נכתבה עליה לחימה בתנאים הליינר שקיימים, ובهم חינוי לאו הוכח ואורגן כנדרש, הפתעה טקנית, ובუיק – התמודדות ביחס-כוחות בתלי אפישרים: אמכ"ס-13 מול טי-55, 40 מ"מ שריון חזית מול 200 מ"מ של טי-55, 36 טון מול 240 כוח סוס מול 560 כוח סוס, מקלע מקביל 0.3 אחד מול שלושה מקלעים (ביניהם גורנוב 12 מ"מ), תותח 75 מ"מ מול תותח 100 מ"מ.

אילו היה המ"פ מהס לרגע בתנאים נאלה, אילו רעד קולו – הכל היה נראה אחרת. ונחרז להברקה של אמןון המ"פ בעניין ירי הנפייע. מטעמו, פג זזה מעורר המולה הרבה רוח ותר מבדוד ח"ש: הוא משמע נפץ עז, מפזר ויסים לוחטם ומעלה עשן רב. אמןון קלט של מטרים יש נטיה לנוטש את כליהם כשהם חוטפים פגעה, וכיוון שהח"ש מילא אין חודר – למה לא לפגוע בהם עם משחו שלפוחות נשמע יותר מפחיד. ואכן הימир היה נכוון. האמכ"סים ירו נפייע וצוותי הטי-55 נטשו. לצלרנו פגיעותינו היו מעותות בגל הקשיים בזיהוי מטרות בחושך.

ובינתים, מה קורה סביב? פרט לטנקים של פלוגה ג', שוגם הם הולכים ונפוגים – אם מיריא ומסתקלות מכניות – הגדור משוטק. החרמ"ש, שמכלכלה הילאה הילאה השך נ"ט, התקפל לאחרו. חילילים רבים שלא הצליחו לצאת משקי השינה שלהם לאחר המטה הרואן – נלכדו בלהבות. הזחל"מים – רובם בוערים לאחר שנדלקו זה מאשו של זה. פלוגות הסייר לא הופעלה מייד עם הופעת טנק האויב מפני האזינה לרשות החטיבה ולא לדשת הגדור. העיטה החודית, ולא כל כך מובן של מפקד הפלס"ר, היה לקחת אותו טנק כשיר, בעיצומו של הקרב, ולדרכו לבירג'גפונה "כדי להזעיק עוזרה". המג"ד – זאב וילנד – איש אמיתי לב, עמד כל הזמן ליד החול"ם שלו שלא נפגע, וכיים קשר עם המה"ט אבל יותר מזה לא יכול היה לעשות דבר – את הלחימה מנהל מ"פ הטנקים. המציגים עדין מושגים. אינם יודעים "איך לאכול את התבשיל". הם מעמידים לנו לא מתוך החושך, למרות שהטנקים שלהם אינם נחדרים. הם מנעים בינוים מושטוף אותנו. אילו נקטו במהלך זה – איש לא היה מסוגל לעמוד

להפתעה כולנו מודיעע סגן חיי קפלן כי הוא נשאר בשטח החניון, מפני "שכח"ל אינו נסוג! פקודה חריפה של אמרנון משכנעת אותו להצטרכו אלינו. אבל זה לא סוף הסיפור. מסתבר שרוב הזמן חי הפעיל את הצריכה לדבו, לאחר שהתו陶ן שלו לכה בהםם ונימלט. מי שמכר את האמכ"ס ידע עד כמה לא פשוט הדבר, ביחסות בתנאי קרב. בהדרך אפשרות לעבור אל תא התו陶ן מבפנים, היה עליו לטוען פגא, לטפס מחוץ לצריך, לדודת אל תא תו陶ן, לבצע ירי ולשוב באותו דרכ לטא המפקד. כך פעם אחר פעם. על תפקודו יוצאה הדופן ודקוקתו במטרה קיבל חיי קפלן צל"ש לאחר המלחמה.

ציריים עוגלים של טי-55 מתחילה נצוץ על הדיניות של מרמלותיהם מוטלים. שרירות חניון הלילה. נראה שהם מתחילהם להבין, באור יום, מה קורה כאן. ואז ברור שעברונו המשחק נגמר.

לפתע רבייעית סופר מיסטר מופיע מצד מזרחה. המטוסים מבצעים יעף זיהוי ולאחר מכן צולמים אל מעבר לרכסים ממול. ענן העשן השחור שעולים ממש אינם מותירים ספק לגבי המתרחש שם. כעבור זמן מה מתגלגים לתוך הזירה הרשומים של חטיבה 60 מתחילה נהה קרב שריון בשוריון עם המצדדים. בעקבותיהם מגיעים גם טנקים שוט ומגוח של חטיבה 7 ומסטייעים בהשמדת החטיבה המצרית.

לאחר הפסקת האש נמננו שם כ-100 טנקים טי-55 הרושים או מושבתים, ועימם עשרות כלי רכב"ם אחרים شاملים חטיבת משוריינת. לגוד 19 – עשרים ואחד הרומיות!

אמנון מודיעע בקשר: "תחנות גורן, אחרי بشדרה, סוף!". אנחנו יורדים אל הכביש ובשיירה מזורת של זחל"ם מורות וטנקים מפוחים, חוזר "הגדור" שחשול" אל שטח הכנוס של החטיבה בביר-גופפה.

האנדרטה של גוד 19 בסיני (כיסוי ליד ראש העין)

הশמיים במרזה מתחילהם להתבהר. מצב התהמשות – נותרו רק שניים שלושה פגאים לטנק. המצריים מנצלים את אוור הבוקר בניסיונות תמרון לאגפים. המג"ד מחליט סופית לנעו מגמה אחת לאחרו והפעם אנו מבצעים זאת, בחיפוי הדדי, ומתקנים על רכס נמוך 800 מטר לאחרו.

המשמש עולה. אני מתבונן סביב. משמאלי – הטנק של זקו, מימיני זחל"ם המ"פ ולא רחוק ממנו עוד שלושה טנקים. אני קורא לצוות הטנקים האחרים לבוא ולהתחלק בתהමשות הכבדה של שמאז נתקע לי התותח לא עשייתי בה שימוש.

